

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj), soudce Mgr. Alexandra Krysla a soudkyně JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: T. H. H.
sídlem D.
zastoupená advokátem Mgr. Ing. Janem Klikem, Ph.D.
sídlem Karlovarská 130, 323 00 Plzeň

proti
žalované: Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát
sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2019, č. j. ČOI
126625/19/O100/2200/19/ Bal/Št,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 4. 10. 2019, č. j. ČOI 126625/19/O100/2200/19/Bal/Št, jímž žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí inspektorátu České obchodní inspekce Plzeňského a Karlovarského ze dne 18. 4. 2019, č. j. ČOI 53891/19/2200. Tímto prvoinstančním rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou z porušení právní povinnosti, kterého se dopustila tím, že porušila § 8 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), když dne 21. 9. 2018 v provozovně „prodejní jednotka E 21“, tržnice KOSTEL II, Horní Folmava 43, Česká Kubice, kde podniká, nabízela za účelem prodeje a v příručním skladu umístěném naproti uvedenému prodejnímu místu skladovala výrobky, které porušují některá práva duševního vlastnictví, konkrétně 9 ks padělků a 1 041 ks nedovolených napodobenin ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) bod 1 a 2 zákona o ochraně spotřebitele, čímž naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 24 odst. 7 písm. d) téhož zákona. Za spáchání výše uvedeného přestupku byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 130 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč a bylo jí uloženo propadnutí 1 050 ks výrobků, tj. padělků a nedovolených napodobenin.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí spolu s prvoinstančním rozhodnutím za nesprávné, nepřezkoumatelné a nezákonné. Byly porušeny základní zásady správního řízení, když se jedná zejména o porušení konkrétních ustanovení správního řádu, a to § 2 odst. 3, odst. 4, § 3, § 68 odst. 3 a dalších. Skutkový stav, jak jej vyhodnotil správní orgán, nebyl zjištěn správně a zákonně, a to zejména v důsledku neúplného dokazování. Došlo k porušení zásady materiální pravdy a žalobkyně byla zkrácena též na svém ústavním právu na spravedlivý proces.
3. Žalobkyně od počátku brojila proti obvinění z přestupku pro jednání spočívající ve skladování a nabídce nedovolených napodobenin, když tyto měla skladovat ve specifikovaném množství v „příručním“ skladu umístěném „naproti“ svojí provozovně. Část z těchto nedovolených napodobenin měla mít v černé igelitové tašce, kterou si podle kontrolního zjištění Protokolu o kontrole ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-24/2018-600000-61 a dalšího Vyjádření celního úřadu ze dne 9. 1. 2019 měla přinést z „příručního“ skladu, ve kterém byly následně kontrolou celního úřadu pro Plzeňský kraj zjištěny další nedovolené napodobeniny a padělky. Žalovaná uvedla, že podklady shromážděné ve spise, na jejichž základě lze prokazatelně označit žalobkyni jako osobu odpovědnou za spáchaný přestupek, tvoří ucelený řetězec. Žalovaná měla na rozdíl od názoru žalobkyně za prokázané, že žalobkyně měla přístup do příručního skladu a se zbožím zde uloženým manipulovala. Žalobkyně nesouhlasila s tímto skutkovým závěrem a měla za to, že jednání jí nebylo bez důvodných pochybností prokázáno, dokazování bylo nedostatečné a bylo možno důvodně pochybovat o pravdivosti některých podstatných tvrzení uvedených ve výše zmíněných listinách – v kontrolních zjištěních Protokolu o kontrole a následného Vyjádření.
4. Jak už bylo namítáno v odvolání, celní úřad, správní orgán první instance i žalovaná opíraly svoje závěry především o obsah výše zmíněných listin vyhotovených a doložených celním úřadem. Obsah těchto dokumentů není zcela souladný, např. jednoznačně tvrzení o tom, že si žalobkyně mělaodemknout „příruční sklad“, se objevilo až ve Vyjádření, když toto Vyjádření přes již uplynulou dobu bylo překvapivě přesnější, než kontrolní zjištění uvedená v Protokolu o kontrole zpracovaném bezprostředně při kontrole dne 21. 9. 2018.

Vyjádření žalobkyně považovala za značně účelové, a to i vzhledem k umístění objektu skladu a její provozovny, kde v době kontroly prodávala. Jak žalobkyně dokládala fotografiemi k prostorovému rozmístění objektů v okolí její provozovny, sklad se nachází ve větší vzdálenosti od její provozovny (odhadem 25 m) a výhled na něj je převážně zakryt parkujícími vozidly a osobami pohybujícími se v prostoru obchodního centra. Nebylo prokázáno na rozdíl od tvrzení žalované, že by žalobkyně disponovala klíči od objektu skladu. Žalobkyně též setrvala na názoru, že pojmenování prostoru skladu – v samostatné stavbě nalézající se ve větší vzdálenosti od její provozovny, která nemá s provozovnou žádnou prostorovou či jinou souvislost a ve které byly nalezeny nedovolené napodobeniny, jako „příruční sklad“, bylo zvoleno celním úřadem zcela účelově k navození dojmu, že ho žalobkyně využívala pro podnikatelské účely ke skladování svého zboží včetně nedovolených napodobenin.

5. Žalobkyně zastávala stanovisko, že shromážděné podklady jsou neúplné a dokazování bylo vedeno jednostranně k jejímu neprospěchu. Správní orgán první instance a žalovaná při hodnocení důkazní situace přiznaly nejvyšší důkazní sílu výše uvedeným listinám, které byly vyhotoveny jiným orgánem – celním úřadem, tvrzeními žalobkyně a z její strany navrhovanými důkazy se vůbec nezabývaly. Žalobkyně některé údaje v uvedených listinách popírala a zpochybňovala, ovšem správní orgán první instance i žalovaná na další dokazování rezignovaly. V případě této situace, když stanoviska celního úřadu a obviněné jsou diametrálně odlišná, měl správní orgán první instance vlastní činností vyhledávat další důkazy, které by byly pro objasnění skutečností vhodné a mohly mít vliv na přesvědčivost jeho rozhodnutí.
6. Pokud konkrétní členové kontrolní skupiny celního úřadu měli sledovat žalobkyni, jak měla odemykat sklad a brát z něho nějaké věci (což ona popírá), správní orgán měl tyto osoby vyslechnout s umožněním účasti žalobkyně na tomto výslechu tak, aby mohla pokládat těmto osobám dotazy a mohla tak uplatnit svoje práva v řízení. Dále bylo pro věc podstatné, jaká osoba k objektu cizího skladu a pozemku, na kterém je umístěn, disponovala konkrétními právy (vlastnické, nájemní atd.), neboť by u takové osoby (osob) mohla být dána odpovědnost za skladování nedovolených napodobenin/padělků. Žalobkyně žádná práva k tomuto objektu nemá a nevyužívala ho ke své podnikatelské činnosti, se zde umístěným zbožím nemohla disponovat, toto jí prokázáno nebylo. Byla nastolena též otázka zákonnosti vniknutí členů kontrolní skupiny do objektu skladu bez předchozího povolení a přizvání nezúčastněné osoby. Opět správní orgán první instance ke všem těmto okolnostem neprováděl žádné dokazování, ač tak měl z důvodu řádného objasnění věci učinit, žalobkyně navrhovala k důkazu získat vyjádření provozovatele obchodního centra, avšak tento důkaz nebyl akceptován. Dále se nabízelo provedení ohledání na místě k upřesnění prostorových poměrů a k prověření možnosti, zda bylo možno z prodejny žalobkyně vůbec sledovat místo vstupu do skladu.
7. Žalobkyně tedy zopakovala, že správní orgán shromažďoval důkazy pouze na podporu viny žalobkyně, ale nevyhledával důkazy, které by její vinu zpochybňovaly. Pokud žalovaná odkazovala na starší judikaturu, její vznik se datoval před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, jako speciálního předpisu ke správnímu řádu.
8. Pochybnosti přetrvávaly i ohledně množství zadržených padělků/nedovolených napodobenin, jejichž skladování bylo kladeno za vinu žalobkyni. Žalobkyně nijak nezpochybnila, že několik padělků bylo nalezeno v její provozovně, a litovala, že nebyla v

důsledku nedostatečné kontroly schopna se tohoto vyvarovat. Doznala se tedy k vlastnictví padělků nalezených v provozovně, avšak vinu za skladování padělků/nedovolených napodobenin ve skladu rozhodně odmítla. Ovšem pokud tedy byla obviněna ze skladování všech padělků/nedovolených napodobenin i ve skladu, ke kterému evidentně nemá žádný vztah a tento není součástí její provozovny, tak celkové množství padělků/nedovolených napodobenin nalezených v její provozovně a hlavně ve skladu podle údajů celního úřadu činilo 1 475 ks (viz Protokol o kontrole), přičemž za vinu bylo žalobkyni kladeno množství 1 050 ks, nebylo tedy zřejmé, proč ze strany celního úřadu bylo orgánu příslušnému k výkonu dozoru podle zákona upravujícího ochranu spotřebitele (ČOI), předáno zjištění o zajištění 1 050 ks. Navíc v závěru Protokolu o kontrole bylo uvedeno, že se kontrolovaná osoba nedopustila porušení zákona č. 355/2014 Sb., protože žádným z držitelů rozhodnutí pro vnitrostátní trh nebyla podána žaloba za účelem určení, zda bylo porušeno právo duševního vlastnictví, a tudíž nelze zadržené zboží považovat za zboží porušující práva duševního vlastnictví majitelů ochranných známek, a jednání kontrolované osoby tedy nelze kvalifikovat jako nakládání se zbožím porušujícím práva duševního vlastnictví dle § 5 odst. 1 zákona 355/2014 Sb.

9. Pokud se jednalo o argumentaci, že v provozovně žalobkyně byly některé výrobky totožné s výrobky nalezenými ve skladu, tak takové výrobky jsou součástí nabízeného sortimentu téměř všech ostatních prodejců. Stejně tak byla nepřipadná argumentace žalované, že by žalobkyně měla být usvědčována tím, že souhlasila se zničením zadržného zboží, osud zadržného závadného zboží jí byl zcela lhostejný a držitelé rozhodnutí pro vnitrostátní trh sami o zničení zboží zažádali.
10. Žalobkyně ze shora uvedených důvodů navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost k náhradě nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

11. Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě navrhla zamítnutí žaloby. Odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále připomněla, že v provozovně žalobkyně bylo provedenou kontrolou dne 21. 9. 2018 nalezeno celkem 69 ks padělků a 383 ks nedovolených napodobenin (viz Odpověď na žádost – vyjádření orgánu příslušnému k výkonu dozoru ze dne 9. 1. 2019, č. j. 6925/2019-600000-61, vedená ve správním spise pod č. j. 4551/19/2200). Ke správnímu řízení bylo celním úřadem z uvedeného počtu výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví předáno 9 ks padělků a 383 ks nedovolených napodobenin, a to v souladu s ust. § 15 odst. 4 písm. a) až c) a § 53 odst. 2 zákona č. 355/2014 Sb., o působnosti orgánů Celní správy České republiky v souvislosti s vymáháním práv duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů. S ohledem na objektivní odpovědnost prodávajícího za porušení zákona o ochraně spotřebitele nese žalobkyně delikttní odpovědnost nejen za 9 ks padělků značky Hugo Boss, nýbrž i za 383 ks nedovolených napodobenin (CD nosiče se záznamem – hudba).
12. Předmětné nedovolené napodobeniny byly nalezeny v černé igelitové tašce, kterou žalobkyně přinesla ze skladu, ve kterém byly nalezeny další padělky a nedovolené napodobeniny. Tato skutečnost byla řádně zaznamenána v úředním záznamu o zahájení kontroly ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-4/2018-600000-61, ve kterém byl podrobně zaznamenán nejen průběh samotné kontroly, nýbrž i předchozí monitoring situace na tržnici, kdy hlídka celního úřadu viděla, jak žalobkyně zašla do příručního skladu, ze

kterého vynesla černou igelitovou tašku a zašla s ní do své provozovny.

13. Žalovaná nepovažovala listiny vyhotovené celním úřadem (úřední záznam o zahájení kontroly ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-4/2018-600000-61 a vyjádření orgánu příslušnému k výkonu dozoru ze dne 9. 1. 2019, č. j. 6925/2019-600000-61) za obsahově nesouladné, jež by vzbuzovaly pochybnosti o skutkovém stavu věci. Z obou listin jednoznačně vyplývá, že žalobkyně vešla do skladu, z něž následně vynesla černou igelitovou tašku, a následně se i s taškou vrátila do provozovny. Je tak nepochybné, že žalobkyně měla přístup do tohoto skladu a manipulovala se zbožím zde uskladněným. Z fotodokumentace založené ve správním spise vyplývalo, že příruční sklad se nachází naproti provozovně žalobkyně ve zcela viditelné vzdálenosti, označení skladu jako příručního tak žalovaná nepovažovala za nepřiléhavé.
14. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí rovněž řádně vypořádala s tím, proč nepřistoupila k provedení důkazů navržených žalobkyní. Správní řízení je ovládáno zásadou volného hodnocení důkazů. Správní orgán může odmítnout provedení důkazů navržených účastníky řízení v případě, že zjištění skutkového stavu má takové kvality, že o skutkovém stavu již neexistují žádné důvodné pochybnosti a případné další dokazování by již jen mohlo potvrdit okolnosti osvědčené předchozím dokazováním, a bylo by tak již nadbytečné, či v případě, že navržené důkazy jsou zjevně irelevantní ve vztahu k prokázané skutečnosti (viz rozsudek NSS ze dne 2. 9. 2009, sp. zn. 6 As 21/2009, nebo rozsudek NSS ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. 1 As 44/2009). Z podkladů založených ve správním spise byl jednoznačně prokázán vztah žalobkyně k tomuto skladu, která jej využívala k podnikatelské činnosti.
15. Žalovaná k námitce žalobkyně, že v napadeném rozhodnutí je odkazováno na starší judikaturu, uvedla, že zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich nově zavádí další důkazní prostředek – výslech obviněného (viz ust. § 82), nicméně proces shromažďování podkladů pro rozhodnutí se stále řídí ustanoveními správního řádu, protože žalovaná setrvala na názoru, že zmíněnou judikaturu lze vztáhnout na předmětný případ.
16. Žalovaná dále uvedla, že při kontrole provozovny žalobkyně a příručního skladu provedené celním úřadem bylo zajištěno celkem 1 475 ks výrobků porušujících některá práva duševního vlastnictví. Jestliže celní úřad zadrží zboží a nedojde k postupu podle ust. § 15 odst. 4 písm. a) až c) zákona č. 355/2014 Sb., je jeho povinností vyrozumět příslušný orgán dozoru podle zákona o ochraně spotřebitele o skutečnosti, že zadržel takové zboží spolu s dalšími doplňujícími informacemi. Správnímu orgánu jakožto dozorovému orgánu v této věci bylo následně předáno 1 050 ks dotčených výrobků, jež mohou sloužit jako důkazní prostředek v řízení o porušení zákona o ochraně spotřebitele, neboť u těchto výrobků byly splněny podmínky podle ust. § 15 odst. 4 písm. a) až c) zákona č. 355/2014 Sb.
17. Žalovaná k tomu dále poznamenala, že správní orgán sice neobdržel od celního úřadu Protokol o kontrole ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-24/2018-600000-61, nýbrž pouze Úřední záznam o zahájení kontroly ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-4/2018-600000-61, a Protokol o zadržení zboží ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-3/2018-600000-61, nicméně jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 355/2014 Sb., orgán celní správy nemá zákonem svěřenou kompetenci k tomu, aby rozhodl o tom, zda zboží fakticky porušuje práva duševního vlastnictví, o tom může rozhodnout jedině soud, pokud držitel rozhodnutí pro vnitrostátní trh podá návrh na zahájení soudního řízení. Režim zákona č. 355/2014 Sb. tedy poskytuje ochranu držitelům práv duševního vlastnictví. Ochranu spotřebitele před

takto závadným zbožím pak poskytuje příslušný orgán dle zákona o ochraně spotřebitele, v daném případě tedy Česká obchodní inspekce. K zajištění tohoto účelu proto bylo správnímu orgánu předáno předmětné zboží (1 050 ks) ze strany celního úřadu.

18. Ke skutečnostem uvedeným v žalobě a rekapitulovaným v bodě 9 tohoto rozsudku žalovaná sdělila, že se ze strany správního orgánu jednalo o podpůrnou argumentaci, která v kontextu se stěžejními skutečnostmi a okolnostmi případu tvořila ucelený řetězec podkladů, na jejichž základě lze žalobkyni označit jako osobu odpovědnou za spáchaný přestupek.
19. Žalovaná měla za to, že v průběhu správního řízení byl dostatečně objasněn skutkový stav věci bez důvodných pochybností, na jehož základě bylo vydáno objektivní a nestranné rozhodnutí.

IV.

Replika a duplika

20. Žalobkyně v replice setrvala na stěžejní námitce, že skladování všech padělků/nedovolených napodobenin v tzv. příručním skladu jí nebylo bez důvodných pochybností prokázáno. Správní orgán první instance vycházel pouze ze značně neurčitých dvou vyjádření Celního úřadu pro Plzeňský kraj, např. ve Vyjádření celního úřadu ze dne 9. 1. 2019 bylo uvedeno: *„Hlídka viděla, jak prodejce, paní H. T. H., ... odešla z prodejního místa k příručnímu skladu, který odemkla a zpět do prodejního místa odnesla černou igelitovou tašku, ve které kontrolní skupina našla po bezprostřední následné kontrole množství CD a DVD nosičů.“* Ovšem z hlediska řádného objasnění věci by tedy mělo být minimálně správním orgánem první instance zjištěno a upřesněno, která osoba z hlídky celního úřadu tento děj sledovala, a hlavně zda vůbec bylo vzhledem k vzdálenosti prodejny a příručního skladu možno na takovou vzdálenost odemknutí zámku dveří skladu sledovat, zda výhledu mohly zabránit eventuální překážky (např. zaparkovaná auta). Stejně tak správní orgán první instance zcela rezignoval na zjištění, kdo byl vlastně provozovatelem – uživatelem – vlastníkem objektu, ve kterém se měl nacházet „příruční sklad“, či kdo disponuje k němu konkrétními právy, tj. zda zde není nějaká další osoba, která mohla zbožím ve skladu disponovat.
21. Žalovaná v duplice reagovala na tvrzení žalobkyně tím, že z úředního záznamu o zahájení kontroly ze dne 21. 9. 2018, č. j. 125165-4/2018-600000-61, bylo zcela zjevné, kteří příslušníci Celního úřadu pro Plzeňský kraj tvořili kontrolní hlídku pro výkon předmětné kontroly u žalobkyně. V tomto úředním záznamu byla rovněž uvedena konkrétní jména dvou členů kontrolní hlídky, kteří prováděli monitoring, při kterém viděli, jak žalobkyně vyšla z provozovny a zašla do příručního skladu. V podrobnostech žalovaná odkázala na předmětný úřední záznam.
22. Při kontrole byla pořízena fotodokumentace zajištěného zboží, provozovny, příručního skladu i prostoru (parkoviště) mezi provozovnou žalobkyně a příručním skladem, jež tvoří přílohu výše uvedeného úředního záznamu. Z fotodokumentace prostor příručního skladu vyplývalo, že v tomto skladu se nacházely další černé igelitové tašky s nedovolenými napodobeninami, což nasvědčovalo tomu, že předmětnou černou igelitovou tašku s nedovolenými napodobeninami nalezenou v kontrolované provozovně přinesla žalobkyně právě z tohoto příručního skladu. Žalovaná tak neměla pochybnosti o skutkovém stavu věci, jak jej příslušníci celního úřadu zjistili a zaprotokolovali.

V.

Ústní jednání

23. V rámci ústního jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

VI.

Posouzení věci soudem

24. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

25. Žaloba není důvodná.
26. Soud úvodem předesílá, že formulace žalobních bodů v žalobě se z valné většiny shoduje s argumentací, kterou žalobkyně uplatnila v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Na obsah odvolacích námitek reagovala žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž v této souvislosti soud konstatuje, že žalovaná tak učinila precizním způsobem, když podrobně a pečlivě uvedla logické důvody, jež vyvrátily jednotlivá tvrzení žalobkyně obsažená v odvolání. Žalované tedy nebylo třeba cokoliv vytknout, a soud tak v tomto směru plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí [k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130 (k dispozici na www.nssoud.cz), podle kterého „(...) je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítka považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítka s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“].
27. Předmětem sporu v nyní projednávané věci je otázka, zda byl správními orgány řádně zjištěn a vyhodnocen skutkový stav. Žalobkyně v podané žalobě (v zásadě ve shodě s odvoláním) vymezila tři konkrétní okruhy pochybení správních orgánů stran této sporné otázky. Za prvé žalobkyně upozornila na skutečnost, že správní orgány ve svých zjištěních vyšly zejména z obsahu listin vyhotovených Celním úřadem pro Plzeňský kraj, jenž popisují průběhu kontroly v provozovně žalobkyně (Úřední záznam o zahájení kontroly ze dne 21. 9. 2018 a vyjádření ze dne 9. 1. 2019), přičemž mezi těmito listinami panují určité diskrepance, dále žalobkyně správním orgánům vytkla neprovedení výsledku úředních osob, které kontrolovaly provozovnu žalobkyně, k otázce průběhu kontroly a provozovatele tržnice KOSTEL II k otázce určení osoby, která disponovala vlastnickými či jinými obdobnými právy k příručnímu skladu. Konečně žalobkyně uvedla, že není jasné, jaké celkové množství podělků bylo celním úřadem zadrženo, když je zřejmé, že celní úřad zadržel více padělků, než následně postoupil žalovanému.
28. Podle mínění soudu žalobkyní vymezené skutečnosti nezakládají důvodné pochybnosti o správnosti skutkových zjištění a jejich vyhodnocení prvoinstančním orgánem, resp. žalovanou. Je třeba si uvědomit, že správní orgány nevyšly pouze z obsahu úředních záznamů týkajících se provedené kontroly. Součástí správní spisu jsou i další podklady pro rozhodnutí, jejichž obsah přesvědčivě zapadá do skutkového děje popsání zasahujícími

celníky. Jak správně upozornila žalovaná v rámci své argumentace, z fotografií pořízených v rámci kontroly jasně vyplývá, že v provozovně žalobkyně nebylo nalezeno pouze 9 ks padělků hodinek Hugo Boss, k jejichž neoprávněnému skladování a prodeji se žalobkyně doznala, ale též černý pytel, jehož obsahem bylo 383 ks nedovolených napodobenin hudebních CD. V tomto směru soud ve shodě s žalovanou upozorňuje na to, že tatáž hudební CD (konkrétně 125 ks) byla spolu s dalšími 533 ks obrazových DVD nalezena v tzv. „příručním skladu“ nacházejícím se v blízkosti provozovny žalobkyně. Tento důkaz přesně navazuje na výpověď zasahujících celníků, kteří popsali, že žalobkyně do daného skladu vstoupila, vzala z něj černý pytel a přemístila jej do své provozovny. Zároveň platí, že žalobkyně skutková zjištění správních orgánů relevantním způsobem nezpochybnila, nepředestřela jakoukoliv konkurující skutkovou verzi reality, která by mohla být předmětem důkazních řízení. Soud má tedy za prokázané, že zajištěné padělky byly v držení žalobkyně, ať už přímo v její provozovně nebo ve skladu, do něhož měla přístup. Tento závěr je přitom dostatečný k naplnění skutkové podstaty zvedené v § 24 odst. 7 písm. d) zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož platí, že *„prodávající se dopustí přestupku tím, že poruší zákaz nabízet za účelem prodeje, prodávat a skladovat výrobky porušující práva duševního vlastnictví nebo neoprávněné užívání označení podle zvláštního právního předpisu.“* Bylo tedy nadbytečné provádět žalobkyní navržené důkazy, neboť za situace, v níž bylo prokázano faktické panství žalobkyně nad padělky, výpověď provozovatele tržnice k otázce vlastnictví/jinému právu ke skladu, v němž se padělky nacházely, pozbyla na významu. Nebylo nezbytné vyslýchat ani zasahující celníky, neboť jak již soud uvedl shora, jimi pospané okolnosti v úředních záznamech byly podpořeny dalším obsahem správního spisu, přičemž drobná odlišnost mezi prvotním úředním záznamem a následným vyjádřením celního úřadu pro prvoinstanční orgán, spočívající v tom, že v prvním záznamu bylo uvedeno, že žalobkyně dveře od příručního skladu otevřela, zatímco z druhého se podává, že dveře odemknula a otevřela, nijak nezpochybňují samotný fakt, že do skladu žalobkyně vstoupila a vynesla z něj černý pytel, který následně umístila do své provozovny, přičemž právě tyto okolnosti jsou relevantní pro naplnění přestupku, jehož spáchání je žalobkyni kladeno za vinu. Zpochybnit závěry správních orgánů nemůže ani žalobkyní tvrzený rozdíl mezi počtem zajištěných padělků celním úřadem a počtem padělků, pro které správní orgány vedou s žalobkyní přestupkové řízení. K tomu soud uvádí, že rozsah, v němž je otevřeno řízení, se nachází plně v dispozici správního orgánu, přičemž podklady pro rozhodnutí v případech, které byly předmětem sporu, plně ob stojí, jak již soud uvedl shora, a to bez ohledu na to, že ohledně zbylých padělků přestupkové řízení s žalobkyní zahájeno nebylo. Tato skutečnost ostatně svědčí pouze ve prospěch žalobkyně a nemůže nijak negativně zasáhnout do její právní sféry.

29. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

30. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nežádala jakoukoli jejich náhradu, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 22. června 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu